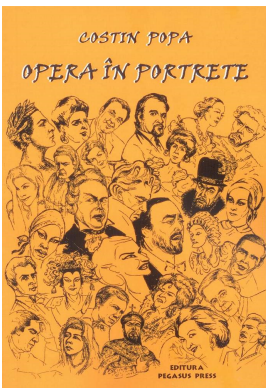

Opera în Portrete de Costin Popa

(Grigore Constantinescu – 23 aprilie 2013)

Ideea unui virtual dicționar de sinonime afective îmi pare a fi genericul noului volum realizat de Costin Popa, *Opera în portrete* (editura Pegasus press, 2013). De ce? Pentru că cel ce răsfoiește prima sută de pagini a acestei cărți nou apărute este invitat să parcurgă o galerie de interpreți ai teatrului liric, în care fiecare portret în cuvinte se însoțește cu un portret desenat. Nimic însă nu este transcris după înregistrare sau clișeu fotografic. Ambele variante sunt pur subiective, și cele ieșite din condeiul lui Costin Popa, și cele schițate de penița graficienei Adelaida Mateescu. Altfel spus, totul trece prin filtrul observației, interpretării și imaginației, invitându-ne ca, eventual, să ne adăugăm propriile impresii, cu o subiectivitate de gradul doi.

Nu pot fi enumerate toate personalitățile care intră, pe rând, din culise în scena cărții, așa cum au fost cunoscute de-a lungul timpului, aproximativ două decenii, văzute, ascultate, valorificate stilistic, artistic, estetic de Costin Popa. Autorul și-a propus să ne invite la o călătorie posibilă, pe care el o parcurge și în prezent. Dovada vine după ce se încheie succesiunea protretelor, când el continuă, intrând în succesiunea consemnărilor „jurnalului de bord” al evenimentelor și experiențelor recente. Sunt cronici, comentarii, audiții, lecturi, conform principiului preluat de la Anton Pann, și adaptat propriilor obiceiuri: „de la lumea lirică adunate și iarăși la lumea lirică date”. Nu vă mirați, dacă în paralel cu cititorul spectator, paginile sunt parcurse și de cititorul interpret.

Cum știm că de ceva vreme obiceiul lui Costin Popa este de a schimba condeiul cu calculatorul, înțelegem că simbolică pagină scrisă pe ecran se duce spre pagina de revistă sau cotidian, dar și spre cea de carte. Autorul a învățat să-și teaurizeze meditațiile și judecățile valorice, pentru ca, din când în când să mai adauge unele noi concluzii transformate („Tălmăcite”) în portrete. Neodihna devine stimul de dialog cu cititorul, așezând pe cântarul clipei timpul petrecut cu muzica vie.

Vocea a fost mereu pentru Costin Popa un subiect pasionant, judecata critică nu este întâmplătoare ci cumpănită între imaginea și sensul actului artistic. Orele de singurătate ale scrisului îmi par egal drămuite cu cele petrecute în preajma artistului, iar semnul de egalitate o măsură a afectelor reciproce. După primele cinci cărți dedicate Operei, cu cea de a șasea autorul nu-și refuză dreptul de a fi altfel, justificându-și opțiunile prin rațiunea variației continue. Într-adevăr, are dreptate. Nimic nu este identic, la fel ca și fascinanta lume a liricii care, ca și pe Ulisse, călătorul pe ape, l-a vrăjit cu voci de sirene. Fără scăpare și cât mai multă vreme, îi urăm noi, cititorii.